

KŘESŤANSKÁ

ZPRAVODAJ

**Pojďme, jásejme Hospodinu,
oslavujme skálu své spásy.
Neboť veliký Bůh je Hospodin.
V jeho ruce jsou hlubiny země
a jemu patří výšiny hor.
Jeho je moře, vždyť on je učinil,
i souš, kterou zhnětly jeho ruce.
Pojďme, padněme, klaňme se,
poklekněme před svým tvůrcem Hospodinem.
Neboť on je náš Bůh.**

Žalm 95, 94, 1-7

**Heřmanův Městec
srpen 2022**

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dávat svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!

Evangelium podle Jana 14,27

Co Ježíšovým posluchačům zbylo, s čím mohli jít dál, když jejich Mistr odešel? Dar pokoje. Zvláštní mír, který prostupuje lidské nitro i mezilidské vztahy. V neklidné době Kristovo evangelium ukazuje, že život v lásce a v pravdě není marný. Nenávist a lež sice mohou řídit a zdánlivě vítězit, ale jejich vítězství není nastálo. Bůh i po smrti dává nový život, tvoří nový začátek.

Kde nalézt pokoj uprostřed zpráv o válce, neštěstí a hospodářských těžkostech? Po čem ve světě sáhnout, abychom získali pravý mír? Kristus říká, že svět není dostatečně spolehlivý. Ale Boží stvořitelská moc přesahuje možnosti našeho světa a probouzí život tam, kde se ocitneme v koncích. Výmluvně to vystihl církevní otec Augustin: ***Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.***

Pokoj Boží pro vaše srdce a pro náš svět přeje

Jan Plecháček, CČE

Drazí farníci.

Bartolomějská pouť nám připomíná nejen patrona našeho kostela v Heřmanově Městci, ale také blížící se začátek školního roku. Prosím o pozornost rodičů k přihláškám na náboženství. Děkuji mládeži za organizaci farního tábora.

V letošním roce jsme v rámci oprav mohli provést jen část fasády východní strany fary. Přesto děkuji za vaši finanční podporu. V letošním roce začala první etapa opravy varhan v kostele sv. Bartoloměje. Informace o průběhu opravy jsou v samostatném příspěvku. Během jarních a letních měsíců probíhala generální oprava věže kostela ve Stojicích za 1.500 000,- Kč. V kostele ve Svinčanech probíhá druhá etapa oprav vitrážových oken, která by měla být na podzim dokončena. Červencová vichřice poškodila střechu na kostele ve Stolanech. Tato událost nás finančně nezatížila, díky ochotě a obětavosti místních farníků, kteří na střechu vylezli a sami opravili.

Výhled investic do oprav farních objektů bude muset být v příštích letech velmi opatrný. Vzhledem k růstu inflace a cen energií, budeme muset být obezřetnější a úspornější. Od příštího roku budeme každý rok splácet 200.000,-Kč na úvěr, který jsme si vzali na opravu kostela ve Stojicích. Děkuji všem dobrodincům a podporovatelům naší farnosti, za jejich štědrost a vstřícnost. Děkuji vám všem, kdo se jakkoli podílíte na životě farnosti. Bůh vám to odplatí.

P. Adrian Sedlák, farář ŘK

Milé sestry, milí bratři, přátelé,

přemýšlela jsem, čím bych vás potěšila v posledních prázdninových dnech. Letošní léto bylo možná až příliš horké, doslova i obrazně. A co přinese podzimní a zimní čas? Při svých nepříliš optimistických úvahách jsem vzala do ruky knížku drobných zenových příběhů. Otevřela jsem ji na čtyřverší čchanového mnicha a básníka Mumona, který žil na přelomu 12. a 13. století:

***Na jaře květy, na podzim luna,
v létě svěží vánek, v zimě sníh.
Zbav mysl zbytečných myšlenek
a každé roční období ti přinese radost.***

Jak krásné a prosté! A tak jsem listovala dál...

Následující citovaný japonský příběh je sice z docela jiného náboženského a kulturního okruhu, přesto mi připadá velmi aktuální, protože hovoří i o tématech dnešní doby a naší společnosti.

Dva mniši a žena

Mladý a starý mnich, oba v mnišském rouchu, s oholenými hlavami a v sandálech na bosých nohou, se vracejí jednoho krásného letního večera do kláštera.

„Máme za sebou dlouhý a úmorný den, bratře Uši,“ praví ten mladší, „ale pilně jsme chválili Buddhu a vysloužili jsme si sdostatek rýže a měd’áků. Náš mistr nás jistě pochválí!“

„To ano...“, utrousí roztržitě starší mnich. „Nemusíte se bát, bratře Tošibu, mistr dobře ví, jak jste přičinlivý.“

Mniši mlčky krácejí dál, když tu za jedním ohybem se přes cestu valí řeka. Na nízkém břehu sedí na velkém kameni mladá svůdná žena v přepychovém šatě a zdá se, že vyhlíží pomoc. Avšak žádná lod’ka ani převozník nejsou v dohledu.

Starší mnich bez okolků vezme ženu do náruče a přenesení ji přes řeku, aniž si omočí střevíčky. Půvabná osůbka mu poděkuje úsměvem a vzdálí se. Oba mniši pokračují v cestě. Dlouho mlčí, až to nakonec mladší mnich nevydrží a zničehonic zvolá:

„Bratře Uši! Copak vy nevíte, že pravidla nám přísně zakazují jakýkoli styk a obcování se ženami?“

Starý mnich neodpoví a kráčí dál.

„Bratře Uši!“ řekne mladý mnich, tentokrát už velmi rozhořčeně. „Jak jste mohl vzít do náruče krásnou a navoněnou ženu a nést ji přes řeku?“

„Bratře Tošibu!“ odvětlí starý mnich. „Vás snad dosud tíží váha té ženy! Vždyť je to už drahá chvíle, co jsme ji nechali za sebou!“

Podobně ovšem jedná i Ježíš, bez zaváhání směle překračuje pravidla a normy dané Zákonem!

Ale farizeové a jejich zákoníci reptali a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ (Lukáš 5,30-31)

Ponechávám otevřený prostor pro každého z nás, v čem spatřujeme své principy a priority, kde jsou naše hranice a jak dalece jsme ochotni je překročit v zájmu svého spolubližního. Jak najít poctivé a čestné řešení není vůbec jasné a jednoznačné.

Přeji nám všem, sestry a bratři, vzácné chvíle radosti a setkání s přáteli ve dnech pouťových, tedy svátečních. Přejme si navzájem dostatek potřebných sil a zdraví pro blížící se náročné podzimní a zimní období. Věřme, že budeme-li k sobě solidární a ohleduplní, podaří se nám s Boží pomocí překlenout i hrozivé nepříjemnosti a těžkosti.

Alena Tučková, CČSH

Milí přátelé, čtenáři!

Jeden venkovan měl starou mulu. V nestřeženém okamžiku spadla na statku do staré studny. Venkovan zaslechl řehotání zvířete a běžel se do studně podívat. Bylo mu líto, v jaké situaci se jeho věrný služebník ocitl, ale když si promyslel všechny možnosti, došel k závěru, že oslici není možné zachránit, a bude lepší ji ve studni nechat.

Muž svolal sousedy, vyprávěl jim, co se stalo.

Aby ukončil utrpení zvířete, požádal je, aby mu pomohli zvíře pohřbít. Muly se nejprve zmocnila hysterie. Ale, jak jí venkované postupně házeli půdu na hřbet, dostala nápad. Umyslila si, že každou lopatu, která na ni dopadne, setřese a vystoupí na ni.

Otřes se a jdi výš.

Otřes se a jdi výš.

Otřes se a jdi výš, opakovala si mula pro sebe.

Oslice si přestala všimnout bolestivých úderů půdy a kamení dopadajících na její hřbet, přestala sama sebe litovat a zaobírat se situací, která jí působila soužení. Přemohla paniku, vždy se otřásla a udělala krok vzhůru. Vrstva půdy pod kopyty se neustále zvyšovala.

Překvapení muži pochopili její strategii, což je povzbudilo v práci. Pomalu dospěli do okamžiku, kdy unavená a utrápená mula ze studny vyskočila.

Půda určená k zániku se změnila v prostředek záchrany, a to díky způsobu, jakým se k protivenství postavila.

Milí bratři, milé sestry,

přeji Vám pohodové prožití bartolomějské pouti ve společenství Vašich rodin a blízkých. Po krátkém „babím létě“ nás čeká období podzimem zbarveného listí, ale také dny sychravé a chmurné. Ať Vám je text zde vybraný posilou, oporou a východiskem ze situace, která se nám může zdát neřešitelná.

Zdenka Sedláčková

BOŽÍ DARY JSOU NABÍZENY VŠEM

Ježíšova slova ne vždycky sklízela potlesk. Někdy vyvolala rozpaky, občas někoho rozzuřila doběla. Jednou se stalo, že i sami učedníci řekli“ „Kdo to může poslouchat?“ (Jan 6,60) A mnozí ho nadobro opustili. A co na to Ježíš? Řekl jim jen několik tajemných slov: „Nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ (Jan 6,65)

Snažil se naznačit, že Bůh nabízí svou milost jen některým? Že jsou lidé, o které prostě nemá zájem? Jistěže ne. Jestli je něco z evangelního vyprávění opravdu jasné, pak je to skutečnost, že do Božího království je pozván každý. Stoloval s celníky a nevěstkami, přátelil se s hříšníky, zval do své blízkosti ztroskotance, nad kterými už všichni zlomili hůl.

Přesně v tom spočívala skandální zvěst, kterou rozhněval strážce pravověří. Do Božího království je s láskou přijímán úplně každý, vždyť „přišlo léto milosti Hospodinovy.“ (Lk 4,18-19) Není náhoda, že právě těmito slovy Ježíš zahájil své veřejné působení. Ano, ač je to k nevíře, Bůh je zadarmo.

Proč tedy Ježíš říká: „...není-li mu dáno od Otce?“ Protože milost je nezasloužený dar. Jde ji jen vděčně přijmout, nic víc. Není-li takto přijata, nejde ji nahradit ničím jiným. Žádnou náboženskou výkonností, žádným dodržováním předpisů a hromaděním zásluh. Jsou tu nějaké vstupní podmínky? Je třeba se nejprve něčím prokázat? Ne.

Vždyť i základní kvality křesťanského života, víra, naděje a láska jsou „vlité ctnosti“, jak říkávali církevní otcové. Sestupují shůry jako životodárná vláha. Nejsou výsledkem zbožného sebezapření. Jsou zázračným dílem Ducha svatého v lidském srdci. Není se čím chlubit, není co stavět na odiv. „Co máš, co bys nebyl dostal?“, ptá se případně apoštol Pavel. Takže, kdo jsou ti lidé, kterým „není shůry dáno“? Žádní takoví lidé nejsou. Dáno je všem. Ale ne všichni nabízené dary chtějí. Jediným předpokladem přijetí Božího daru je – natáhnout ruku. Jenže právě s tím míváme největší problém. Dar, který přichází z nebe, lze přijmout jen s prázdnýma rukama. Kdo má plnou náruč vlastních zásluh, toho ani sám Bůh nemůže obdarovat. Je jako ten farizej, který si v modlitbě z celého srdce blahopřeje: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ti ostatní lidé..., postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám“. (Lk 18,11-12)

My lidé máme rádi jasná pravidla. Bůh je ve svém nekonečném milosrdenství poněkud nepředvídatelný. A to nás vyvádí z míry. Jeho láska, která nezná hranic a nezastaví se před ničím, je na náš vkus příliš neovladatelná. Chceme raději přesné pokyny, řád a pořádek, měřitelné ukazatele. Chceme mít situaci pod kontrolou, „odevzdávat desátky z máty, kopru a kmínu“ (Mt 23,23). Dáváme přednost vykazatelným vnějším znakům, abychom mohli sami sebe nebo druhé lidi ujistit, že si vedeme skvěle. Něco za něco, má dáti, dal, akce a reakce.

Jenže takto to v tom Božím království nefunguje. Hlavní zápletka Ježíšova střetu se strážci pravověří přece spočívá v tom, že samospravedlivé náboženství, založené na vnějších projevech zbožnosti, se úplně míjí s tím, o co Pánu Bohu jde. Proto Ježíš dodnes, tak jako před staletími, provokuje samospravedlivé věřící tvrzením, že na

vnějších projevech nezáleží. Proč? Protože Bůh se dívá k srdci. A „to důležité je očím neviditelné“, jak to pěkně řekl Exupéry.

Dobrá, a na čem tedy záleží? I na tuto otázku najdeme v evangeliích odpověď. „Strom se pozná po ovoci,“ jak se dočteme v Kázání na hoře (Mt 7,16) A co je to za ovoce? Apoštol Pavel ho v listu Galatským popisuje docela podrobně: „Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.“ (Gal 5,22)

Ano, to je ten nanejvýš srozumitelný Boží rukopis. To jsou ty zázračné vlastnosti a postoje, které Bůh působí v našich srdcích, když mu to dovolíme. To je ta nezaměnitelná kvalita, která vyzařuje z životů lidí jako svatá Anežka, Matka Tereza, kardinál Beran nebo papež František.

Pavel Hošek, vedoucí katedry religionistiky na ETF UK a kazatel Církve bratrské

NEDĚLE BOŽÍHO SLOVA

Evangelium není pouhá světská historie. Je především slovem věčného života a pokrmem duše. Proto je lze považovat za lidským slovem napsanou ikonu, která nemá být pouze zrcadlem naší pozemské reality, ale víc otevřeným oknem do plnějšího světa, který pro nás otevřela Boží dobrota.

To vše platí o evangelním úryvku (Lk 1,1-4) připadajícím na neděli Božího slova. Tento nedávno zavedený den papežem Františkem se nám jistě nezabydlel v paměti tak jako jiné svátky. Měl by se ale těšit naší hluboké pozornosti, protože má v sobě obrovský potenciál pro obnovu víry. Jeho význam nejlépe objasňuje Ježíšovo jedinečné kázání v nazaretské synagoze v Lukášově podání. Lze ho považovat za Pánovo programové prohlášení na začátku jeho galilejské misie. Zdá se, že z pokrmu vycházejícího z Božích úst nelze dobře žít bez určité navyklé pravidelnosti. Proto neděle Božího slova nechce být jednou výjimečnou nedělí v celém roce, ale začátkem pravidelné řady, kdy na první zkušenost s Božím slovem odpovídáme touhou po dalších „soustech“ vydatné biblické stravy.

Živé setkání s Ježíšem je úžasné a strhující. Začíná nenápadně, podle daného zvyku a podle řádu synagogálních čtení té doby. Ježíš si nevybírám úryvek, který by se mu pro oslovení nazaretských obyvatel nejlépe hodil. Přijme svitek, který mu podají.

Jeden komentátor položil zajímavou otázku, zda přečetl vůbec Ježíš ten izaiášovský úryvek o pomazání Duchem v synagoze nahlas. Evangelijní text to totiž přímo neříká. Jenom konstatuje, že Ježíš našel to místo v prorockém svitku a potom ho svinul a posadil se na své místo. Nebudeme pochybovat o tom, že ona mocná slova tehdy z Ježíšových úst skutečně zazněla. Je možné, že evangelista chtěl svou zámlkou podtrhnout fakt, že pokud mezi námi stojí živý Ježíš, pak všechna slova o něm je možno vidět v jeho tváři. To ostatně evangelium v závěru říká jasně: „Všichni v synagoze na něho upřeně hleděli.“

Ve starozákonních knihách dostává toto slovo – od věčnosti přítomné v Božím nitru – svůj hlas ve slovech proroků, v moudrosti Izraele, v podivuhodných událostech, jakou byl třeba slavný exodus, ale také ponižující, nicméně očišťující babylonské

vyhnanství. V Nazaretě propůjčil prorockým slovům hlas Ježíš. Ale on – jak praví evangelium – obohatil Boží mluvu ještě novým prvkem: lidskou tvář. V Ježíši z Nazareta můžeme slovo nejen slyšet, ale můžeme také vidět jeho tvář. Tento způsob setkání s Bohem je lidštější, hlubší, osobnější. To intuitivně vnímali nazaretští návštěvníci synagogy, když na Ježíše upřeně hleděli.

Můžeme si položit otázku, proč Ježíš na začátku káže v Nazaretě, svém pozemském domově, a navíc v synagoze. Snad tím chtěl říci, že Boží slovo také potřebuje svůj dům, domov.

Domov je místo, kde se prožívají každodenní věci, které podstatně utvářejí lidský život. I když se opakují každodenně, nezevšední. Domov je místo milé, příjemné, kde se člověk cítí svobodně. K domovu také patří Boží slovo. Má naplňovat dům, chce poskytnout obyvatelům odpočnutí, svobodu, obnovu sil a chuť žít. Boží slovo ovšem nelze uzavřít do jednoho místa. Ono chce běžet světem. Ve Skutcích Apoštolů zní několikrát jako refrén, že „Boží slovo se šířilo“. Potřebuje své cesty. Proto Ježíš poté, co se jeho nazaretská návštěva ne úplně zdařila, „ubíral se dál“, (Lk 4,30).

P. Jaroslav Brož, KT 4/2022

... A TEĎ TROCHU JINAK

Neděle Božího slova nechce být jednou výjimečnou nedělí v celém roce, ale začátkem pravidelné řady, kdy na první zkušenost s Božím slovem odpovídáme touhou po dalších „soustech“ vydatné biblické stravy.

Ovšem s Bibli se musí umět zacházet.

To ilustruje i jeden židovský příběh: Tittelbaum, židovský antikvář, potkal známého, který se mu přiznal, že právě vyhodil starou Bibli, kterou našel v zaprášené staré krabici. „Vytiskl ji nějaký Gluten-cosi.“ „Snad ne Guttenberg?“ hlesl odborník. „Ano, to je ono!“ „Vy jste vyhodil jednu z prvních knih, které byly kdy vytištěny. Jeden výtisk byl nedávno prodán za milion dolarů!“ „Nemyslím si, že tato kniha za něco stála,“ odpověděl muž. „Měla všechny okraje počmárané poznámkami od nějakého chlápka jménem Luther...“

V Bibli lze nalézt téměř všechny módní názory, které slyšíme dnes. Nicméně jak pravil Galileo: „Bible nám říká, jak se dostat do nebe, nikoli jak se nebe pohybuje.“ A v tom je úžasné dobrodružství!

biskup Pavel Konzbul, staženo z fb

O VZTAZÍCH...

NEDĚLNÍ ŠKOLA

Když jsem si nedávno přečetl v denním tisku článek o tom, kolik dětí nebylo přijato při zápisu do první třídy základní školy, přišlo mi bezděčně na mysl, zda bychom my účastníci nedělních bohoslužeb obstáli při zápisu do první třídy křesťanského života.

Nic totiž není tak rozšířené mezi námi věřícími jako malá zásoba duchovních slov a duchovních informací, tedy porucha srozumitelnosti „kostelního“ jazyka a neschopnost komunikovat o věcech víry s okolním světem.

Příčiny této křesťanské opožděnosti jsou ve dvojí pasivní komunikaci uvnitř církve. Shromáždíme-li se v neděli v kostele, jsme hned na začátku vyzváni k zamyšlení se nad sebou, leč řekněme si upřímně, u kolika z nás je toto zamyšlení upřímné a skutečně aktivní. Potom následuje pasivní vyslechnutí nedělních lekcí. Řekl bych dokonce, že v některých situacích povinně pasivní, protože v řadě kostelů slouží jejich čtení více k logopedickému tréninku dyslektických ministrantů než ke srozumitelnému sdělení Božího slova. Stále mi nikdo v této souvislosti nevysvětlil, proč musí jáhen před čtením textu z evangelia žádat o požehnání kněze, ale ministranti mohou Boží slovo vesele komolit i bez něj.

Následuje kázání. Často si při něm vzpomenu na slova vynikajícího kazatele P. Ladislava Simajchla, který řekl, jaký by to asi byl v kostele hukot, kdyby Bůh nechal ozvučit všechny myšlenky, které mají lidi na mysli při bohoslužbě. Mnohdy přichází člověku na mysl nejedna myšlenka, která úzce souvisí s promluvou, ale vyslovit se prostě nesmí. Není to ve zvyku. Jde tedy o dialog virtuální, tedy o neskutečnou skutečnost.

Komunikace na každé úrovni - v rodině, v církvi, politice nebo ve společnosti musí mít určitá pravidla. V první řadě musí všichni diskutující mluvit stejným jazykem a dávat v dialogu stejným slovům stejný obsah. Vysloví-li například jeden slovo láska, nemůže druhý chápat jeho obsah jako sex, erotiku nebo egoismus.

Dalším faktorem nutným pro zdravou komunikaci je zdroj informací. Pokud jedna strana čerpá informace z vědecky fundované literatury a druhá přichází s informacemi z nádražní restaurace, je výsledný efekt dialogu nulový.

Třetím faktorem nutným pro dialog je setrvání u tématu. Pokud jedna strana při rozhovoru zabíhá do jiné tématické oblasti a potom odbíhá do další a další, je nutné dialog ukončit.

Čtvrtým stavebním kamenem dialogu je slušnost vůči člověku a respekt k jeho názorům. Hlubinná psychologie učí, že nás silně dráždí ti lidé, kteří mají stejné chyby jako my a nastavují nám svým chováním zrcadlo. I v tom je potvrzení Ježíšovy svatosti. Přesto, že nesouhlasil s žádným hříchem, měl s hříšníky bezkonfliktní vztah.

Další podmínkou je, že se obě strany „slyší“, že nejsou raněny duchovní hluchotou. Občas mám dojem, že člověku, který nevěří Bohu, ohluchne za trest jeho duše. Potvrzují se tím slova: „Kdo z Boha je, slovo Boží slyší.“ (Jan 8,47)

Když jsou uvedena pravidla dodržována a je veden kulturní dialog, mohou se obě strany vzájemně obohatit. Pokud některý popsaný prvek chybí, mohou se obě strany leda tak pohádat.

I přes tato doporučení, jak žít křesťanský život, jsem však přesvědčen, že by nebylo od věci jako u těch opožděných prvňáčků zavést i u nás odklady k nástupu do první třídy křesťanského života.

NENÍ SLOVO JAKO SLOVO

Kolik smysluplných obsahů se vejde do jediného slova, pokud je vysloví Bůh. Je v něm výzva i pozvání, Boží vůle i motivace, naděje i smysl věcí budoucích, životní

povolání i Ježíšova touha po spolupráci s člověkem. S člověkem, který ve spojení s Bohem může sám vyslovit moudrá slova platná pro každou etapu lidského života.

Pokud se v Bibli píše, že Boží slovo je ostřejší než meč, má to svou logiku. Každý chirurg dobře ví, že jen ostrý skalpel nezraňuje tkáň. Tak i Boží slovo, které proniká až na rozhraní duše a ducha, léčí, a přitom nezraňuje.

POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ

Když v naší obci začne houkat siréna, povolává místní hasiče k ohni. Když se shromáždí, mění se jejich povolání v poslání. Zachraňovat životy a majetek.

Když se mladá dívka vdá, je povolána k rodičovství, když porodí dítě, mění se její povolání v mateřské poslání.

Když na věži našeho kostela zvoní v neděli ráno zvon, jsme povoláni k účasti na bohoslužbách. Když slyšíme závěrečnou výzvu *Jděte ve jménu Páně*, mění se naše nedělní povolání v celotýdenní poslání.

VĚDĚT NEBO ZNÁT?

Stojíme před otázkou, která je na tomto místě zásadní: Zním Ježíše Krista? Jsem pro cestu za ním nadšený? Nebo jsem typický českomoravský katolík?

Víme všechno! Víme, že se v kostele před čtením z evangelia říká: „Sláva tobě, Pane!“ Po evangeliu se říká: „Chvála tobě, Kriste.“ Ale co bylo v evangeliu, to si zrovna nepamatujeme...

Víme všechno! A nic nás už nemůže překvapit. A prahneme-li po nějaké vzrušující senzaci, tak právě Kristus a ty kostelní řeči kolem něho jsou pro nás zcela zvětralé a už nic nového neříkající.

Přeloženo do srozumitelného jazyka – vědět neznamená znát.

Bohužel spousta lidí žije v představě, že to, co nosí pod lebeční kostí, koluje také v jejich krvi. Jinak řečeno, že to, co mají srovnané v hlavě, mají srovnané i v životě.

Rozdíl dvou pojmů *vědět* o Ježíšovi a *znát* ho, můžeme nalézt v příběhu z evangelia. Učedníci se ptají Ježíše: „Mistře, kde bydlíš?“ A Ježíš, místo toho, aby jim sdělil, že bydlí v Hebrejské ulici hned na rohu, a kromě čísla popisného přidal ještě poštovní směrovací, jak bychom to při stejném dotazu udělali my, odpovídá: „Pojďte a uvidíte“ (Jan 1,38-39). Šli tedy a zůstali u něho celý den.

Kdyby kdokoli po takové výzvě přišel k Ježíšovi, mohl by o něm následně vydávat svědectví. Pokud by se dověděl pouze jeho adresu, mohl by hovořit jen o ní. Nic víc.

Ale Ježíš neříká učedníkům: „Budete informovat o mém bydlišti, budete mými matrikovými stoupenci, budete členy mého fanklubu ...“ Říká jim: „Budete mi svědky“ (Sk 1,8).

A k vydávání svědectví je potřebné poznání, nadšení a odvaha. Pouhý teoretik je o ně zcela a pochopitelně ochuzen.

Od dětství nás doma, ve škole i v kostele učili stereotypnímu chování. To se nám tak vrylo pod kůži, že se nám to stalo druhou přirozeností. Ježíš ovšem přišel bourat stereotypy, zvláště ty mrtvé, nikam nevedoucí. Věděl, že jejich rozbití vyvolá silnou nevoli v okolí.

Ve své lékařské praxi se často setkávám s případy dětí, které sice svého otce znají, ale nic o něm nevědí. Není výjimkou, že desetileté dítě neví, kde rodiče pracují a jaké je jejich povolání. Jen odpoví, že maminka něco dělá. Jeden hoch mi odpověděl, že sice neví, co jeho tatínek dělá, ale prý na to doma strašně nadává.

Není také výjimkou, že sedmnáctiletí dorostenci nevědí, kdy se jejich rodiče narodili, a tedy ani kolik je jim let. Otce sice znají, ale nic o něm nevědí. Nevyčítám jim to, protože mnozí křesťané mají o nebeském Otci a jeho Synovi stejné vědomosti. Pokud už v ně věříme, víme o nich pramálo.

JEDNA VĚTA Z OTČENÁŠE

Katolíci, kteří chodí ke zpovědi už dlouho a pravidelně – a nad tím se každý zamysleme – propadnou určité zpovědní rutině. Ta spočívá v tom, že si postupem času vybereme několik vlastních hříšků, jenom těch malých kamínků z celé veliké nůše jako stavební materiál k postavení tradičního zpovědního vyznání a nezamýšlíme se už nad tím, že život přináší den co den nové události a nové situace, kde se můžeme dopouštět skutků, které mají rozměr kamenolomu.

Kromě toho bychom se měli konečně zamyslet nad obsahem jedné věty, kterou nás naučil samotný Kristus. V Otčenáši se modlíme, aby nám Bůh odpustil naše viny v takové míře, jako jsme i my odpustili našim viníkům. A to jsou vážná slova! Nevysypávat ve zpovědnici z nůše jenom kamení, které jsme do ní naházeli sami, ale před zpovědí vysypat před Boží tvář i kameny, které nás udeřily do tváře a přiletěly od lidí, kteří žijí kolem nás. Odpustit nejprve těm druhým a potom poprosit za odpuštění svých vlastních provinění.

NĚKOLIK FALEŠNÝCH PŘEDSTAV O SOBĚ SAMÉM

Přijímejme se takoví, jací jsme. Protože takové nás přijímá i Bůh. A neodvozujme svou hodnotu od toho, jak se nám daří plnit naše předem stanovená předsevzetí. Ta nám říkají, že máme být stoprocentní, jinak nemáme žádnou cenu, ale na druhé straně máme ovšem důvod mít z toho komplex méněcennosti.

Dobrym křesťanem jsem přece jenom tehdy, když navštívím kdejakou pouť v okolí, odmodlím se všechny novény, absolvuji pravidelné adorace, meditace, kontemplace a levitace, předplatím si křesťanský tisk, stihnu každý den mši svatou, tři růžence a dvoje litanie. Pozdě večer padnu na lůžko a uvažuji o tom, zda jsem něco nezapomněla a zda je Bůh tím pádem se mnou spokojen. Že jsem ten den silně zanedbala péči o děti, manžela, bližní i sebe, jde stranou. A přesto nám Ježíš říká: *Milosrdenství chci, nikoli obět' (Mt 9,13)*. I zde platí, že láska je víc než plnění sebechvalných předsevzetí. (Je zajímavé, jak autor najednou přechází z obecného vykreslení situace na hodnocení ženské části populace! Pozn. vv)

Nevyrábějme si svou hodnotu, máme ji. Jsme vykoupeni krví Ježíše Krista.

Naštěstí se už z kazatelen našich kostelů neozývají věty o tom, že člověk je nicotný, bídny, že je pouhý červ. Nejsme červy, protože Ježíšova krev netekla ani za hlísty, ani za škrkavky nebo žížaly, ale za nás.

Neorientujme se na výkon, nedokazujme nic Bohu ani sobě. A občas se zbavme falešného přesvědčení, že naše činnost pro druhé je pokaždé motivována láskou k nim. Existují ovšem časté případy, kdy pro druhého skáčíme do ohně právě z lásky k sobě! Často se nepřijímáme a nejsme spokojeni sami se sebou. Nejsme patričně štíhlí, patričně značkově oblečení, nenosíme poslední výstřelky módy, nejsme prostě, jak se dnes říká, „in“!

Touha být lepší, ustavičně se překonávat a růst v dokonalosti je samozřejmě nezbytná, protože přestat postupovat, znamená přestat žít. Kdo netouží stát se lepším, lepším se nestane. Avšak abychom se stali lepšími, dokonalejšími, musíme se přijmout takoví, jací jsme. Musíme přijímat své meze ale tak, aby se z toho nestala rezignace, ztráta touhy po změně k lepšímu.

NĚKOLIK FALEŠNÝCH PŘEDSTAV O DRUHÝCH

V první knize Starého zákona, Genesis, čteme, že Bůh při stvoření světa řekl na všechno, že je to dobré, jen na jedno řekl, že to dobré není. Aby byl člověk sám.

Nemůžeme žít zcela izolovaně jako Robinson mimo lidskou společnost. Nejen proto, že ten dělá to a ten zas tohle, dnes potřebuji já toho druhého, zítra bude on potřebovat mě. Člověk byl stvořen jako bytost společenská, což má svoje klady i zápory.

Mezi ona negativa patří naše falešné představy o druhých. Začněme příběhem:

Mrtvý člověk, kterého doprovázel na místní hřbitov smuteční průvod, zničehonic oživil a začal bušit na víko rakve. Zvedli víko a dotčný se posadil. „Co to děláte?“, ptal se lidí shromážděných k obřadu. „Já nejsem mrtvý.“ Všichni mlčeli, ale bylo vidět, že jeho slovům nikdo nevěřil. Nakonec promluvil jeden z pozůstalých: „Příteli, lékař i notář tě oba prohlásili za mrtvého. Takže mrtvý jsi, to nám věř.“ A řádně ho pochovali.

Tento příběh mi připomíná osudy mnoha lidí, kterým jejich okolí vystavilo „úmrtní listiny“ v nejrůznějších podobách a tím pádem jsme s nimi jednou provždy „hotoví“.

Anglický spisovatel George Bernard Shaw kdysi řekl, že ze všech lidí, které zná, si nejvíce váží svého krejčího. Kdykoli k němu přijde, krejčí mu vždycky znovu vezme míry. Ostatní lidé si ho totiž už jednou změřili – a svůj názor na něj nemění.

Většinou jsme lidé pohodlní a nemáme snahu věci znovu zkoumat a staré známé, včetně svých přátel, si znovu „přeměřit“. Kromě toho máme snahu složitě si zjednodušit a nesrozumitelné prohlásit za nesmysl.

Nerozumím modernímu umění? Pak je to hloupost. Je mi nesrozumitelná filosofie? Potom je to obor k ničemu. A máme to vyřešené. Nositelé těchto profesí jsou pro mě darmošlapové, možná dokonce darmožrouti. Na druhé straně míváme tendenci jevy generalizovat a lidi házet do jednoho pytle. Pokud mě na dovolené v Římě nějaký prodavač ošidí, jsou všichni Italové zloději.

Takhle se ale onen krejčí ke spisovateli nechoval. Věděl, že se člověk může měnit. A proto hodnotil každého příchozího znovu a individuálně. Pokud by ušil šaty podle staré míry, určitě by neseseděly a on by tím pádem ztrácel důvěru klientů.

Cítíme-li někdy, že těm druhým přestáváme rozumět, míváme v tu chvíli po ruce jednoduché vysvětlení. Oni jsou stále stejní. Nesrozumitelní, divní, nezměnili se. A pokud, tak každopádně k horšímu. A přece, pravda je zcela jiná. Oni se změnili možná k lepšímu, ale my na ně hledíme původní optikou svých starých, už notně zkrslujících brýlí.

Pokud uvidíme člověka, který jde po chodníku vrávoravým krokem, nemusí to být v každém případě opilec, který už brzo ráno přebíral, jak nás v tu chvíli napadne, ale třeba nešťastný člověk, který trpí neurologickým onemocněním, které mu znemožňuje udržet rovnováhu.

Zdroj našich falešných představ vystihuje také české přísloví: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Obraz druhého člověka si vytvoříme podle toho, jak my sami jsme se k němu zachovali a jaká byla jeho reakce na naše chování.

NĚKOLIK FALEŠNÝCH PŘEDSTAV O BOHU

Naštěstí nemá Bůh ani vlastnosti ani podobu, které mu většina věřících i kritiků víry připisuje. Občas nám někdo moudrý poradí, abychom si vzali Ježíše Krista jako model pro své jednání, abychom své skutky konali podle jeho vzoru. Když se nám to nedaří, první, co nás napadne, je myšlenka, že nemáme víru. To mi připomíná člověka, který někomu jinému vysvětluje, jak má rozsvítit žárovku, která není připojena na elektrickou síť.

Ježíš není model, Ježíš je zdroj. On je jediný pevný bod ve vesmíru. Je potřeba se k jeho poloze „vycentrovat“.

Pokud má člověk žít plným životem navenek a bohatým lidským životem uvnitř, nemůže být jen *homo faber*, člověk pracující, a *homo festivus*, člověk oslavující a bavící se, jak ho nazývali staří Římané, ale musí být nevyhnutelně také *homo spiritualis*, člověk duchovní. A k tomu, aby nevíbroval a nemusel být odstraněný, potřebuje centrum, kterým je Bůh.

Zbavme se dojmů, že Bůh je policista, vězeňský dozorce, dementní stařík nebo „cosi“, co je nad námi, jak říkával jeden český politik. Bůh není zakázkový krejčí, který nám střihne život podle našich představ, ale je dárce kvalitních látek a záleží jen na nás, co si z nich ušijeme.

Bůh je náš střed.

Stejně tak nechápejme Boha jako automat na bonbony, do kterého hodíme minci a z druhé strany vypadne sladké zboží. Nežijme v představě, že dole hodíme k nebi modlitbičku a z nebes se sesypou žádané artikly.

„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně“ (Jan 15,4).

Odhodíme tedy všechny nejen zmíněné karikatury Boha, ale i všechny falešné představy o něm.

... A NA ZÁVĚR

Všechny vztahy, to podstatné v našich životech, není vůbec jednoduché ani budovat ani prožívat ani se vyvarovat jejich selhávání. Přicházející krize ve vztahu k Bohu, k sobě i druhým jsou součástí naší pozemské existence. Domnívat se, že je možné, aby byl člověk ve vztazích trvale vyrovnaný, bývá iluzorní.

Moudře k tomu dodával český teolog Dominik Pecka: „Člověk je vyrovnaný, až když leží na prkně.“

Nepodepsané texty jsou volně vybrané ukázky z knihy Maxe Kašparů „Po provaze ke Kristu“.

VARHANY V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

O mnoha varhanách se píše, že jsou jedinečné, největší, nejmenší či nejstarší. Každý nástroj má svá nej...

O zdejších varhanách by se jistě dalo najít také mnoho nej, ale to nemá být obsahem tohoto článku.

Varhany v Heřmanově Městci se nyní po dlouhém jednání mezi zástupci farnosti, památkovou péčí a organologem začínají restaurovat. Je to již druhý pokus o velkou opravu, nebo chceme-li o modernizaci nástroje.

První nabídku na modernizaci zdejších varhan podával varhanář Václav Poláček již v roce 1930 a z dnešního hlediska hodnotíme velmi kladně, že se tento návrh nerealizoval, ale varhany se „jen“ opravily a nepatrně rozšířily. Pan Poláček tuto opravu provedl s velmi omezeným rozpočtem, proto se z nástroje dochovalo velké množství původní substance. Za to jsme velmi rádi, protože se tak stále můžeme zabývat restaurováním původních varhan, které pro zdejší kostel postavil varhanář Horák v roce 1762.

Z Horákových varhan se toho dochovalo opravdu dost: v manuálech všechny vzdušnice, velká část píšťal, píšťalnice, traktura tónová i rejstříková, v pedále alespoň část píšťal. Většina těchto dílců by v případě velké opravy v roce 1930 vzala za své, neboť varhanář Poláček by do krásné barokní skříně vlastně z velké části vestavěl nový nástroj.

Letos v dubnu jsme mohli zahájit restaurování varhan. Jsme teprve na začátku celé cesty – do varhanní dílny jsou převezeny díly ze zadního pozitivu – to je ta část varhan, která je umístěna v zábradlí kůru. Nyní je v zábradlí pouze prázdná varhanní skříň.

Při třídění píšťalového fondu jsme zjistili, že se z píšťal dochovalo více, než jsme původně mysleli – z kovových píšťal chybí z celkového počtu 294 píšťal „jenom“ 70. U dřevěných píšťal je skóre ještě o něco lepší, z 98 píšťal chybí, nebo je nepůvodních pouze 24.

Varhanáři teď stojí před složitým úkolem se restaurování zhostit s co největší pietou – aby se po sto letech mohlo znovu říct, že se při opravě neztratilo více původních dílců, než tomu už je.

V průběhu letošní etapy se tedy opatrně čistí kovové píšťaly, opravuje se jejich ústí, které je neopatrným laděním deformované, roztrhané, nebo rovnou uřezané. U dřevěných píšťal je nutné petrifikovat dřevo – jedná se o zpevnění dřevní hmoty pomocí syntetické pryskyřice, tzv. Solakrylu. Tento postup nám umožňuje zachránit i takové dřevěné píšťaly, které se ještě před několika lety musely nahrazovat za nové. Pomocí petrifikace se tak zase zachrání o kousek historie více.

I další dřevěné dílce jsou masivně napadené červotočem, a i tady se nám díky petrifikaci otevírají možnosti, jak zachránit vzácné původní dílce varhan, jako jsou vzdušnice, píšťalnice a dílce traktury, a opět zaručit jejich spolehlivou funkci pro další generace.

Dnešní doba je z mnoha důvodů složitá, nezbývá tedy než pevně věřit, že se přes všechna úskalí podaří i díky vaší štědrosti nástroj v dalších letech plně obnovit, aby mohl při bohoslužbě a koncertech naplňovat posluchače radostí.

Boris Mettler, varhanář

Díky ochotě pana Mettlera budeme mít možnost sledovat rekonstrukci varhan v kostele sv. Bartoloměje doslova krok za krokem.

A ještě doplnění. Rok po vyhlášení projektu „Adopce varhanních píšťal“ bylo adoptováno 100 varhanních píšťal v hodnotě 268.000 Kč. Na adopci však čeká více než 600 píšťal. Děkujeme všem adoptivním rodičům a věříme, že jejich řady budou postupně narůstat. Zaplat' Pán Bůh!

Václava Výborná

HUDEBNÍ LÉTO V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE UDĚLALO RADOST MNOHA NÁVŠTĚVNÍKŮM

S blížící se heřmanoměsteckou poutí se uzavřel i XVIII. ročník našeho festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“. Po dvou letech covidových restrikcí jsme mohli opět nabídnout plnohodnotný program se skvělými interprety. Ne nadarmo znělo motto letošního festivalu „Hvězdné léto“. Za všechny zážitky zmíním nadšený aplaus do posledního místa zaplněného kostela sv. Bartoloměje nestorovi českého houslového umění Václavu Hudečkovi. Při jeho koncertu jsme nejen oslavili jeho 70. narozeniny, ale také byli součástí natáčení dokumentu o tomto umělci štábem České televize. Skvělé interpretační umění potom předvedl v zámeckém parku mnohonásobný držitel ceny Anděl Dan Bárta a soubor Illustratosphere. A závěrečný koncert tak trochu neplánovaně připomněl letošní výročí našeho kostela – 260 let od jeho vysvěcení. A právě barokní hudba v podání souboru Collegium Marianum mohla zaznít tehdy jako současné hudební skvosty v nových duchovních kulisách pozdně barokního kostela 2. poloviny 18. století. A musel bych uvést každý koncert zvlášť, protože každý přinesl pomyslnou hvězdu na program festivalu.

Těší nás množství pozitivních ohlasů, kterých se festivalu dostává. Nakonec jeho hlavním smyslem je přinést radost z krásné hudby v podání špičkových interpretů co nejširšímu spektru posluchačů. Právě pro ně stojí za to věnovat dlouhodobé úsilí organizaci celého festivalu. Ono souznění hudby a duchovního prostoru je samo o sobě pro mnohé přitažlivé a oslovující.

Věříme, že i duchovní prostředí, doslova genius loci, kostela sv. Bartoloměje vytváří svoji neopakovatelnou atmosféru a snoubí krásy umění a duchovní rozměr tohoto místa. Aby tomu tak bylo i nadále, zahájili jsme také projekt „Adopce píšťal“, který má podpořit celkovou opravu varhan v našem kostele, která byla v tomto roce zahájena. Kdo se můžete a chcete stát „adoptivními rodiči“, najdete informace v sekci „Varhany“ na www.farnost-hm.cz. Děkujeme.

A neodmyslitelné poděkování organizátora - Římskokatolické farnosti, patří partnerům, bez kterých by festival nemohl existovat. Na prvním místě generálnímu partnerovi festivalu společnosti energiea o.p.s., dále Městu Heřmanův Městec, Pardubickému kraji, řadě nejen místních firem a společností, mediálním partnerům a mnoha dobrovolníkům a farníkům podílejících se na organizaci celého festivalu. Děkujeme!

Festival přináší radost a my si přejeme, abychom se příští rok mohli vrátit k jeho úplné podobě. Bude nám potěšením, když nám zachováte přízeň i pro léta příští. S dramaturgem festivalu Jiřím Kabátem již dnes připravujeme jeho XIX. ročník.

za organizační tým ŘK farnosti Heřmanův Městec
Marek Výborný

VLASTISLAV ZVE NA FINÁLE OSLAV 160. VÝROČÍ

Pěvecký sbor Vlastislav si celý letošní rok připomíná své jubileum. Je to neuvěřitelných 160 let, kdy byl nadšenci a propagátory zpěvu v Heřmanově Městci založen. Původně jako mužský zpěvácký spolek, který se posléze změnil ve smíšené sborové těleso. S krátkou přestávkou v 50. letech 20. století je tento nejdéle fungující spolek v našem městě součástí kulturního života. Byly to stovky zpěváků, řada sbormistrů, léta rozkvětu i hledání. Vždy bylo ale cílem dělat lidem radost zpěvem a uměním. A vždy záleželo a záleží i na nadšení samotných zpěváků a ochotě věnovat skromnou část svého času společné práci, která je ale i společnou radostí a přátelstvím. Platí to stále, a proto rádi uvítáme i na prahu 161. sezóny nové posily do všech hlasů. Zkoušíme vždy v pondělí večer ve 2. patře Multifunkčního centra. Nebojte se přijít nebo prostě jen oslovit kohokoli z členů. Bližší informace můžete také sledovat na webových stránkách www.vlastislav-hm.cz a na sociálních sítích. Myslím, že nás dobře znáte.

Hned v září nás čeká finále oslav. Pomyslnou tečku za nimi uskuteční výroční koncert, který je součástí společného dvořákovského projektu s našim partnerským sborem Doubravan z Chotěboře, který shodou okolností slaví totožné výročí. V neděli 18. září v 17 hodin vás srdečně zveme na koncert, kde zazní Mše D dur „Lužanská“ a slavné Te Deum Antonína Dvořáka. Vše v podání obou sborů, sólistů a

Jindřichohradeckého symfonického orchestru pod taktovkou Jakuba Pikly. Vstupné je 100,- Kč a platí se na místě. Přijďte oslavit výročí s námi. Těšíme se na Vás.

Marek Výborný, jednatel spolku

OHLÉDNUTÍ ZA TROCHU JINÝM VÝROČÍM A JAK ŠEL ČAS ...

V neděli 19. 6. 2022 byla ve vestibulu místní Sokolovny odhalena pamětní deska připomínající události z června 1952. Tehdy se jako i v jiných městech této země konal inscenovaný proces se skupinou převážně mladých lidí, kteří byli souzeni jako škůdci, přímo nepřátelé zářných zítřků.

Byl jsem požádán o několik slov k této akci. Dlouho jsem váhal. Moje vzpomínky jsou nepřímé. Byly mi tehdy čtyři roky a akce se o mne jen otřela. Náhodné setkání a povídání si se studující politologie mne přesvědčilo pokusit se něco napsat.

Proces v Sokolovně měl názorně ukázat, jak se nová vláda dělnické třídy nebude s nikým mazat. Když jsme desku připravovali, opakovaně jsme četli jména odsouzených a za co byli odsouzeni. Přemýšleli jsme, jak byla konstrukce rozsudku zorganizována. Soudní jednání bylo na vstupenky kvůli zajištění dostatečné klaky. Výkřiky, "pověste je všechny," byly doporučeny.

První nejasné informace byly nepřímé. Tušil jsem, že otec přestal docházet na jednání Místního národního výboru, byla mu znárodněna kamenická dílna zajímavou formulací: Se zpětnou platností k 1. 1. 1952. Můj o deset let starší bratr měl velké potíže s přijetím na kamenickou školu. Jen tehdejší kolegalita zrušila kouzlo soudruhů. Ještě v 60. letech se soudruzi neopomněli připomenout, když jsem podával přihlášku na střední školu já.

Další moje vzpomínka je z doby, kdy se odsouzení vrátili. Většinu jsem jich znal a měl je za slušné lidi. Díky dvouměsíční brigádě při uranovém průzkumu, kde pracovali čerstvě propuštění političtí vězni, kteří, když poznali, že mohou bez obav před studenty hovořit, leccos nám pověděli. Já začal chápat některé otcovy postoje.

Když mi po otcově smrti začátkem 70. let řekla paní přeživší koncentrák: „Váš tatínek byl statečný člověk. On byl jediný, kdo při veřejném procesu v sokolovně se postavil proti odsouzení." Pochopil jsem další otcovy názory. Však co s tím?

Při odhalování desky k mému velkému překvapení přišel jeden z účastníků se slovy: "Tvůj táta byl statečný, on jediný byl tenkrát veřejně proti odsouzení."

Když jsem se stal starostou Heřmanova Městce, potkával jsem rehabilitované, kteří netoužili po pomstě, ale i jejich tehdejší odsuzovače. Z nich stále, byť již staříků a stařenek, okapávala zloba a nenávisť.

Asi jsem svým textem nenaplnil očekávání zadavatele, ale jinak neumím. Přál bych si, aby se taková zloba a nenávist mezi lidmi už nikdy neopakovaly.

franta

JADERNÁ ENERGETIKA V ČESKU – NEZBYTNOST NEBO RIZIKO?

Také se takhle ptáte, když čtete nebo slyšíte zprávy o energetické krizi a o jaderných elektrárnách? V tom případě by pro vás mohl být zajímavý program, který na neděli 2. října od 17 hodin ve velkém sále Multifunkčního centra připravuje místní skupina České křesťanské akademie. O možnostech a rizicích jaderné energetiky bude mluvit a na dotazy odpovídat jaderný inženýr a vysokoškolský učitel Miloš Ferjenčík.

Stručně vám přiblíží, jak funguje jaderná elektrárna a jaké má výhody a nevýhody, jak se rozvíjely jaderné elektrárny na území bývalé ČSSR a dnešního Česka a jaké přelomové události ovlivnily vývoj jaderné energetiky v Česku. Rád se s vámi podělí o názory na plány možné výstavby nových jaderných zdrojů a pokusí se odpovídat na vaše dotazy zejména týkající se bezpečnosti jaderných elektráren.

Miloš Ferjenčík po studiu inženýrství jaderných reaktorů na ČVUT pracoval v Ústavu jaderného výzkumu v Řeži a potom v ČEZ v závodu pro přípravu provozu jaderné elektrárny Temelín. Později se podílel na několika bezpečnostních zprávách pro jaderná zařízení ČEZ a na mnoha zprávách o poučení z provozních událostí v jaderných elektrárnách pro Státní úřad pro jadernou bezpečnost. Vyučuje průmyslovou bezpečnost na Fakultě chemicko-technologické Univerzity Pardubice. Je také kurátorem evangelického sboru v Heřmanově Městci.

Jan Plecháček

ADOPCE NA DÁLKU

Farnost sv. Bartoloměje nadále podporuje v rámci projektu Adopce na dálku dva studenty. Musokeho z Ugandy a Sofii z Běloruska. Aktuálně činí stav účtu částku 24.625 Kč, kdy v květnu a červnu bylo zapláceno školné v celkové výši 13.900 Kč.

Dle čerstvých informací ředitele charity Praha jsou nyní v Bělorusku prázdniny. Lidé mají z války na Ukrajině obavy, ale není to téma, o kterém by se mohlo nebo chtělo mluvit. Mohly by za to být sankce podobné jako v Rusku.

Ekonomická situace obyvatelstva je velmi napjatá, ceny potravin jsou zde o něco vyšší než v ČR. Platy jsou v Minsku cca 15 000 Kč a mimo hlavní město od 4 000 Kč do 8 000 Kč. Z toho vyplývá, že naprostá většina věcí není finančně dostupná, to se týká prakticky i základních potravin. Z toho důvodu se lidé soustředí hlavně na své zahrádky a na pěstování všeho, co se dá. Ve městech však většina lidí tuto možnost nemá. Partnerské organizace charity mají svojí práci stále komplikovanější. Veškeré finance ze zahraničí musí schválit Ekonomický odbor prezidenta a Místní národní výbor. Schvalování trvá až 9 měsíců a může se stát, že příjem financí bude zakázán a peníze se poté musí vrátit zpět. Rovněž úřady požadují, aby jim tyto charity dodaly

jmenný seznam všech podporovaných osob. Následně poté mimo jiné zkoumají, zda se jedná o osoby, které pomoc potřebují. Oficiální hranici chudoby stanoví stát a je tak nízko, že většina rodin (i když žijí v bídě) se může klidně dostat nad ní. To by znamenalo, že rodina nemá nárok na finanční příspěvek charity.

Pomoc charity Praha je pomocí nejen finanční, ale jedná se také o přátelství a vytváření společenství. Jde o velmi důležitou hodnotu, kterou si rodiny v Bělorusku uvědomují.

Na závěr však mohu sdělit, že Sofie z Běloruska i Musoke z Ugandy jsou v pořádku a bez potíží nadále pokračují ve studiu.

Děkuji za veškerou vaši podporu a zájem o adoptované děti.

Helena Polanská

... a jednu „žhavou“ novinku pro děti i dospělé před začátkem školního roku:

ARCHEOLOGOVÉ VĚŘÍ, ŽE NAŠLI RODIŠTĚ SVATÉHO PETRA

Za rodiště svatého Petra, první hlavy křesťanské církve, se tradičně považovala dvě místa na břehu Galilejského jezera, totiž ztracená Betsaida a dodnes známé Kafarnaum. Vědci odkryli v podlaze chrámu namísto zvaném el-Aradž mozaiku, která naznačuje, že apoštolovo rodiště – rybářská osada Betsaida – se nacházela právě tady.

Vykopávky měly mimo jiné ověřit, zda pozůstatky nálezů z prvního století potvrdí biblickou Betsaidu či nikoli. Vědci objevili nejen důležité pozůstatky z tohoto období, ale také významný kostel a klášter kolem něj. Kostel byl dlouhý 27 metrů a 16 metrů široký. V sakristii kostela objevili mozaiku již minulý rok. Nápis, který však byl skrytý pod vrstvou bahna, se podařilo odkrýt teprve nyní.

Mozaika s rostlinnými motivy je dosud nejsilnějším dokladem, že Petr měl k bazilice zvláštní vztah a že mu byla pravděpodobně zasvěcena. Mozaika obsahuje starořecký nápis; modlitbu za přímluvu „představeného a velitele nebeských apoštolů“. Tím byl svatý Petr, první z Ježíšových následovníků. Právě jemu podle evangelia svatého Matouše řekl: „A já ti pravím, že ty jsi Petr (řecky Pétros), a na té skále (řecky pétra) zbuduji církev svou a brány pekelné ji nepřemohou.“

Vědci se domnívají, že zkoumají kostel, o kterém mluví svatý Willibald, biskup z bavorského Eichstättu, který tato místa navštívil roku 724. „A odtud jsme šli do Betsaidy, Petrova a Ondřejova bydliště, kde je nyní v místech jejich domu kostel,“ píše světec ve své zprávě staré skoro 1300 let. To vede vědce k domněnce, že by se v kostele mohla dochovat i nějaká zmínka o Petrově bratru – svatém Ondřejovi.

Předpokládá se, že Betsaidu i její chrám zničilo zemětřesení v roce 749 a k jejich obnově už nedošlo snad i proto, že celá oblast byla už déle než století pod vládou islámu.

Převzato z Novinky.cz 22.8.2022

ŠKOLA JEST MÍSTO POSVÁTNÉ

Co si máme počít se začátkem školního roku? Přichází nám na pomoc jeden školní řád z roku 1921, kde se píše: „**Škola jest místo posvátné. Navštěvujte ji pilně, v pravý čas, vždy čistě umyti, učešání a oblečení, připraveni k vyučování.**“ Že se do školy musí, je nám od zavedení povinné školní docházky jasné a že nemáme být špinaví, smradlaví a otrhaní, to asi všichni víme a dá se to při troše dobré vůle i pochopit. Ale tvrzení, že škola je místo posvátné, to je už dost silné kafe. Kde můžeme ve škole najít ono posvátno? Někoho možná napadne, že máte ve třídě krucifix nebo fotku usměvavého papeže Františka nebo musíte přečkat hodinku náboženství. Dobrá, to jsou možná stopy posvátna.

Bez ohledu na to, zda chodíme do školy církevní nebo jiné, platí pro křesťany Ježíšova slova z Matoušova evangelia: „**Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich**“ (Mt 18,20). Ve škole, protože je společenstvím, máme tedy šanci potkat samotného Krista. Jak to ale udělat, abychom ho ve třídě či na chodbě nepřehlédli? Je třeba nezavírat okenice, ale rozvíjet vztahy k druhým, protože jen tak Krista ve vaší škole potkáte. Jednou to bude váš spolužák, jindy učitel, školník nebo snad i paní ředitelka.

Všichni asi víme, že škola slouží ke vzdělávání. Toto slovo souvisí se slovem dělat, tedy makat. Vzdělávání je vždycky makačka. To proto, že musíme překonávat následek prvotního hříchu, kterým je mimo jiné šváb sedící na našem mozku, tedy nedokonalost poznání. Jan Werich kdysi prohlásil: „**Kdo ví, je vyhnán z ráje blbosti.**“ Toto vyhnání z ráje nejen něco stojí, ale také to bolí, protože my jsme většinou zvyklí odpočívat dříve, než se unavíme. Biblická kniha *Přísloví* říká, že kdo má poznání v nenávisti, toho moc dobrého v životě nečeká. (Př 1,29)

Ježíš o sobě říká, že je pravda, a pravdy se dobíráme poznáním. To je tedy další prostor, kde se můžeme s Ježíšem potkat.

Dovolte mi, abych vám, děti a studenti, popřál do nového školního roku, abyste Boha viděli v lidech kolem sebe a abyste doufali, že ho zahlédnete ve studnici svých vědomostí, které nemusejí být až tak hluboké, ale měly by být čisté.

Pavel Konzbul, z knihy *Jak sníst slona*

POZVÁNÍ – CO SE CHYSTÁ V BLÍZKÉ DOBĚ

8. 9. v 17:00 kino Mír na náměstí – seminář „Jak na úsporné bydlení“ aneb dotace pro majitele rodinných a bytových domů z programu Nová zelená úsporám. Seminář připravil Státní fond životního prostředí ČR. *Uvažujte o rekonstrukci rodinného či bytového domu nebo chcete stavět nebo si jen snížit vysoké účty za energii a vodu pořízením nádrže na dešťovku nebo instalaci fotovoltaiky nebo výměnu starého kotle za nový úspornější.*

Vstup je zdarma, prostor bude i pro vaše dotazy.

Seminář se koná pod záštitou ministryně životního prostředí Ing. Bc. Anny Hubáčkové.

Doporučujeme vaší pozornosti!

10. – 11. 9. - dny evropského kulturního dědictví

sobota 10. 9.

Kostel sv. Bartoloměje:	9:00 – 12:00 a 13:00 – 16:00
Husův sbor:	9:00 – 12:00 a 13:00 – 16:00
Kostel Zvěstování Panny Marie:	9:00 – 12:00 a 13:00 – 16:00
Synagoga:	9:00 – 12:00 a 13:00 – 16:00
Židovský hřbitov:	10:00 – 16:00

neděle 11. 9.

Synagoga:	9:00 – 12:00 a 13:00 – 16:00
<i>Doprovodný program:</i>	
Synagoga:	18:00 YOLO kvartet – Queen ve fraku

11. 9. - 14.00-16.00 - Loučení s létem - každoroční akce pro děti u Skautské klubovny – hry, soutěže, spousta odměn

18. 9. - 17.00 kostel sv, Bartoloměje – výroční koncert při příležitosti oslav **160. výročí založení Pěveckého sboru Vlastislav, z. s.** – A. Dvořák Mše D dur Lužanská, op. 86, pro sóla, sbor a orchestr a Te Deum, op. 103 pro sóla, sbor a orchestr

Účinkují: Pěvecký sbor Vlastislav Heřmanův Městec, Pěvecký sbor Doubravan Chotěboř a Jindřichohradecký symfonický orchestr

23. a 24. 9. – komunální volby

30. 9. v 17.00 mše svatá s prosbami za ochranu a požehnání pro nadcházející školní rok, poté setkání dětí a ostatních farníků a příznivců na farním dvoře

2. 10. - 17 h. „**Jaderná energetika v Česku – nezbytnost nebo riziko?**“ - ve velkém sále Multifunkčního centra přednese a na dotazy odpoví jaderný inženýr a vysokoškolský učitel Miloš Ferjenčík.

Chceme-li Bohu a lidem poděkovat za uplynulá léta svobody a demokracie, neměli bychom zapomenout, že právě ona trojice - dobrota, spravedlnost a pravda – může zajistit, aby demokracie nebyla jen počítáním hlav, ale aby především brala ohled na to, co v nich voliči mají.